

Jag vill vara i tiden tills jag går ur den

Kvällspasset i P4 berättade det som en rolig historia. Jag lyssnade med desperation.

Han hade fått nån slags fixidé att räkna från ett till etthundratusen och spelade in alltsammans. Det tog fyrtio timmar, alltså en hel arbetsvecka. Det första han sömnigt frågade när han räknat klart var: "vad gör jag med mitt liv?".

Ekot tog över. Men intrycken från Kvällspasset färgade av sig på den nya informationen och ekonyheterna lät som existentiella kriser.

Frågan kunde ju varit planerad, en snygg avslutning på showen. Men om någon fått en ren tvångstanke, att inte avbryta räkningen före etthundratusen, vore det ett dyrköpt bevis på vad som pågår i en hjärna som är slav i sin egen tjänst.

Om det vore jag skulle jag kanske redan efter talet tre inom mig format den frågan. Allteftersom timmarna gått skulle jag bönat till universum om att få avbryta uppdraget, i våndan av att ingen tid som försvann skulle komma tillbaka. Det påminner lite om långtidssjukskrivning. Jag skulle tro att även hårt arbetande människor som lyckas nå mål efter mål kan känna igen sig lika väl. Jag har varit där också, men det känns avlägset.

Klockan tickar för alla och ingen kan vrida tillbaka den varken för att få uppleva gyllene eror igen, rätta till fel som lett till fatala riksnyheter eller i ångest göra nya försök att skapa mening av tomma sekunder.

Vad gör jag med mitt liv? Begäret att det liv som är mitt ska hinna användas till min fördel innan jag dör, kontra ansvaret att förvalta min stund på jorden på ett dygdigt sätt; frågan kan tolkas olika.

Jag skulle ha önskat att killen hade slängt ur sig något helt

annat. Både för att slippa undan prestationsångesten. Men även för att det skulle ha gett en annan klang om han efter de fyrtio timmarna hest skulle ha tagit sats och ropat: "hallå, jag är tillbaka, är alla okej?!"

Viljan smärtar mig; att vara med bland de andra; de som lever, som är fria att kommunicera under arbetsveckan; att vara en del av systemet, det stressiga, föränderliga, det som är nu. Mitt förhållande till tid är en skräckblandad förtjusning. Om jag ska ingå i systemet av tid känns det inte okej att stå bredvid systemet av mänsklighet. Jag vill vara i tiden tills jag går ur den.

Vilja kan bli tortyr när förmåga saknas. Dagar när det mesta annat jag planerat får stryka på foten, till förmån för uppgiften att fortsätta existera; det är dagar jag känner mig kränkt. Det känns som bortkastat arbete; jag når siffran etthundratusen men vet att ruta ett är min nästa arbetsvecka som börjar när som helst. Så kan sjukskrivning vara ibland. Fast det händer att jag skriver DÖ INTE i min kalender, och kryssar för den rutan när dagen är slut med två långa, stolta bläckpennedrag.

Det är mänskligt att vilja göra något av sitt liv; få känna stolthet över utfört arbete och sätta ett märke efter sin person för andra att minnas när ens tid är ute. Jag vill skapa ett liv av min existens.

När jag har modet att vara så kaxig ser jag inte längre att frågan ens har en kontrovers; dygd eller egoism. Jag vill sluta räkna tal och bli fri från min hjärnas slavtjänst. Genast skulle jag då ropa: "är alla jag älskar okej?"

Elin Sörensson

Sjukskriven journalistelev, Ljungskile folkhögskola